

El dia més important de tota la meua vida, el dia que el tenia davant dels meus ulls, brillants com espurnes al foc.

Tot va començar un fred 5 de gener al vespre, m'estava preparant per anar a l'estació espacial, vaig abraçar en Quimet, el gos, no sabia quan tornaria a veure'l, potser era l'última vegada.

Moments després agafo el cotxe i poso rumb a l'estació, estava inquieta, només pensava a veure'l, amb aquells cabells rossos i aquells ulls blaus que si te'ls miraves durant uns segons et transportaven a l'horitzó, on el mar i el cel s'abracen.

Quan arribo em vesteixo i em dirigeixo al coet que ja està a punt, a la llunyania observo una figura alta i al moment sé de qui es tractava, accelero el pas i em reuneixo amb ells.

Allí era, l'escoltava atentament, aquell accent italià em retenia amb bogeria, cada vegada que el veia els meus ulls espurnejaven com si es tractés de focs artificials, les meves galtes s'acolorien d'un to vermellós i la meua respiració s'accelerava.

Estàvem preparats, vam pujar al coet deixant-ho tot enrere, ens asseiem i comencem a engegar-ho tot, el terra comença a tremolar i el compte enrere es posa en marxa.

-10, 9, 8, 7...

Escoltava l'aguda veu des de l'altaveu, va començar a sortir fum i una claror es va mostrar des de les finestres del coet. Mentiria si digués que no estava espantada, ho estava, i molt.

Era la segona vegada que anava a l'espai, però mai s'està preparat del tot, no saps què passarà.

Vaig sentir una pressió al pit, ja ens havíem enlairat, no sabia quant temps estaria allà dalt, però ara l'únic pensament que ocupava el meu cap era que estava amb ell, al meu costat.

3 hores després vam deixar de sentir aquella pressió que ens perforava el cos, el coet estava en silenci, aquella calma va envair el nostre petit espai allà dins, l'únic que s'escoltava era la respiració calmada i tranquil·la dins dels nostres cascs pressuritzats.

Vam descansar i menjar una mica, no havíem parlat molt des de l'enlairament, els meus ulls van parar als seus, va ser un moment en el qual només érem ell i jo, em va somriure, cada vegada que ho feia el meu cor s'escalfava i batejava amb força. Ell brillava com el sol, era divertit com un golden retriever, calmat i m'irradiava d'aquell sentiment que m'escalfava les galtes cada vegada que els nostres ulls es topaven .

En canvi, jo era més tranquil·la, introvertida com un gat negre, encara que amb ell em sentia estimada.

De sobte, un soroll va trencar aquella tensió, s'apropava un gran meteorit al coet, i havíem de canviar de posició si volíem sobreviure. Però ja era tard.

Un cruixit va sonar a la nostra esquena, el meteorit havia esclatat i es va emportar amb ell la part inferior del coet, ràpidament ens vam posar els cascs, el coet va esclatar en flames.

No ens quedava res, teníem dues opcions, o saltàvem del coet o moríem cremats. No ens ho vam pensar dos cops. L'Enzo va agafar la meva mà, i vam saltar del coet, semblava de pel·lícula.

No ens quedava res, sabíem que no tornariem, ens vam mirar l'un a l'altre, i ens vam abraçar, teníem fred, però junts vam sentir aquella escalfor com si fos una tarda d'estiu.

Sabíem que moriríem en res, els nostres vestitxestaven esgarrapats per l'explosió del coet, però ja no m'importava.

Per fi estàvem junts, com ho havia somiat, ell radiant com un sol i jo calmada com la lluna, l'últim eclipsi que presenciariem, vam ajuntar els nostres llavis formant un càlid petó esperant el nostre final envoltats d'estrelles i foscor.